

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע כפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - יו"ל לקראת שבת פרשת ויגש תטפ"ד

לנוח? רק כשהפול בווער... ❧

כולם רוצים שלוה. כולם רוצים מנוחה.

כולם רוצים את השקט הזה, להרגיש חסרי דאגות, בלי סערות מיותרות ומכבידות.

אבל במציאות, במסע החיים שלנו, הרגעים האלה נדירים. כל כך הרבה דברים מסעירים אותנו, אנחנו נלחצים ודואגים ומלאים במחשבות מטרידות, ממהירים לפרויקט הבא וכמעט לא מוצאים את המנוחה החמקמקה הזו שכולנו שואפים אליה.

זו הסיבה, שכשאנחנו מדברים על מנוחה - מיד מצטיירת מול עינינו גלויית נופש פסטורלית, מול נוף משכר של הרים ודשא אינסופי, ואולי גם קצת מפלים.

והאמת, שבמרוץ החיים הזה, אנחנו לא צריכים להרחיק בדמיונות על מנוחה ביישוב שקט ומרוחק, אנחנו גם מסתפקים בלדמיין את הרגע שנוכל לחזור לפינה המוגנת שלנו, ולסיים עם הרגע המלחיץ שעומד באופק.

יש כאלה שבשבילם מנוחה זו ארוחה דשנה. כך הם נרגעים מהמתחים האופפים אותם, ומרגישים חסרי דאגות.

יש אנשים, שבשבילם תפילה ארוכה בשבת היא מקור ללחץ. הם לא יודעים מה עושים כל כך הרבה זמן, השעות הארוכות מאיימות עליהם. ולכן, בשבילם המנוחה היא במציאת תעסוקה כלשהי כמו עיון בספר וכדומה.

כך או כך, כל אחד במקומות המלחיצים שלו ובסוג המנוחה שהוא מנסה למצוא לעצמו.

אבל בפועל, למרות הרצון למצוא שם את המנוחה - שוב ושוב מתברר לנו שזוהי מנוחה חיצונית וזמנית בלבד.

יכול אדם לשבת על ראש הזר, ולראות מולו נופים עוצרי נשימה - אבל בפנים הוא ימשיך להיות נסער, המחשבות לא יתנו לו מנוחה.

וגם אם לא, גם אם הוא מצליח איכשהו להתנתק מהמחשבות - זה רק משכך כאבים קטן. כבר בדרך חזור המחשבות יחזרו להציף אותו, והוא ישאל את עצמו מה יצא לו מכל הנופש היקר הזה...

מתברר, שכל סוגי המנוחות שאנחנו מנסים להגיע אליהם - הם מנוחות חיצוניות, ובעצם, במילים חריפות יותר, מדובר בסוג של בריחה.

בריחה לזמן קצר.

הרבי סיפר גם על אנשים שהגיעו למסקנה שאם הם רוצים להתחבר לעצמם - הכי נכון עבורם להישאר בבית ולא לצאת לעולם. הם אומרים לעצמם: בשביל מה לצאת מהחדר המוכר והאהוב, רק כדי להתחכך באנשים שבחוץ ולצבור עוד כעסים ואכזבות ואנרגיות שליליות מיותרות?!

לא עדיף להישאר בבית, בחדר, באזור הנוחות, ובעצם להישאר חיוני ורגוע, בלי לפגוש שום אדם שיעורר בנו רגשות כואבים ומתסכלים?

אבל האמת, אמר הרבי, שכל התנהלות מהסוג הזה לא גורמת לאדם 'להתחבר לעצמו' - אלא 'לברוח מעצמו'...

הוא פוחד לגלות את הרגישויות שלו, בורח מלפגוש את החולשות שלו, חושש להידקר ולהישרף ולהיכשל.

ולכאורה, ככל שאנחנו מתבוננים בזה - זה נשמע קצת מייאש.

כי באמת, איך אפשר להגיע למנוחה? הרי שום תענוג בעולם, שום נוף או נופש, שום ארוחה או עלון או בית מפואר או כל דבר אחר - לא מביא את השלוה האמיתית...

ואם לא זה - אז מה כן?

אם לא התחביבים, והנופים הרגועים וציוצי הציפורים מביאים את השלווה, האם תיתכן בכלל מנוחה אמיתית ופנימית ונצחית?!

אמר הרבי: מנוחה פנימית, זה להיות במנוחה גם כשהכול שורף וסוער בך!

מנוחה זה לא שקט חיצוני, שלוהה היא לא נוף, מנוחה ושלווה הם בתוך הנפש! ושום דבר בעולם לא יכול להפגיש אותך עם המנוחה הזו – רק העבודה האישית שתעשה בשעת הכאב והלחץ!

דווקא כשאתה נמצא בערפל, והרגשות צפים בך ומסעירים אותך, ואתה עוצר ושואל – מה מסתתר מאחורי האש הזו? מי מסתתר מאחורי הערפל?

כשאתה מתחבר לעצמך, ל'אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל חד', לריבוננו של עולם שנמצא שם בפנים, כשאתה לא מנסה לברוח מהסערה כי אתה מבין שהשם הוא זה שהביא לך את אותה, כשאתה מחפש את השלווה בתוך הסערה, את האלוקים שבתוך הערפל.

כשאתה מתחבר לשליחות שלך, ל'מי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות', לעובדה שה' לא מביא אותך סתם כך למצבים כאלה, ושיש כאן תיקון כלשהו ורצון להביא אותך למקום עוד יותר מבורר וגבוה מהיכן שהיית עד עכשיו – רק כך אפשר לזכות למנוחה פנימית!

מנוחה פנימית היא מנוחה שעומדת גם בתנאים קשים, מנוחה שלא נעלמת גם ברגעים הכי מלחיצים והכי מחלישים, וגם כשאתה מרגיש חסר אונים לחלוטין – אתה עדיין נמצא במנוחה ולא נסער.

ואת זה, אי אפשר לקנות בשום קורס או קאוצ'ינג...

את זה אפשר רק עם אמונה והרגשת 'כגמול עלי אימו'.

*

תן לידיים לעבוד במקומך

החסידים של פעם היו מעדיפים לעבוד במלאכות שיש בהם עמל כפיים. ככה, הם אמרו, הידיים יכולות להמשיך לעבוד – והמוח פנוי להתבוננות ומחשבה על העיקר בחיים...

הרבי סיפר על חסיד שהתייעץ עם רבי משה קוברינער לגבי בניית בית חדש.

אמר לו הקוברינער: תשתדל לבנות את הבית על הקרקע – ולא על המוח שלך...

כשהרבי דיבר על כך, שאל אחד מהנוכחים: ומה אעשה שהעבודה שלי כן תלויה בחשיבה?

אמר הרבי: גם אם המחשבה עובדת – אבל המוח צריך להיות משוחרר!

אל תרשה לעצמך להיותפס למחשבה שהעבודה היא העיקר, שהעבודה היא המפרנס, אל תיתן לעבודה להשתלט על המוח שלך, על מי שאתה...

*

כך תבטיחו את מקומכם במפעל...

כשאחד העובדים במפעל נכשל במלאכתו, זו עדיין לא סיבה לפטר אותו. כולנו בני אדם ונכשלים לפעמים, וכל מנהל מבין את זה.

מתי זו סיבה לפיטורין? כשהעובד מתחיל לזלזל בנהלים, או חמור יותר, כשהוא מנסה לבנות את הקריירה האישית שלו בתוך המפעל.

את זה, אין מנהל בעולם שמסוגל להכיל.

וכך זה גם במפעל החיים, עם מנהל העולם. כישלון הוא דבר אנושי, זהו חלק מהחיים. אבל תישאר נאמן, אל תזלזל בכללים, והכר את מקומך בעולם...

*

נדבת ידידנו הרה"ח ר' מאיר אלכסנדר וייס הי"ו לרגל הולדת נכדתו בשעטו"מ

כת לחתנו הרה"ח ר' אפרים פרידמן הי"ו

י"ל ע"י 'נקודות של אור' – ספינקא, ע"פ הכנת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com